

mænd, og navnlig alle højere Embedsmænd, som hyppig beklage sig over deres Gages Ringhed — hvilket ogsaa efter de almindelige Lønningssatser, de almindelige Lønningslove, er rigtigt nok — have Ben, som man siger, have Indtægter af Staten eller af offentlige Samfund, som staa lige med Staten, som næsten faste Bestanddele af deres Gage. Det vil være til Nytte at klare disse Forhold meget tydelig, meget bestemt. I mange Tilfælde er det sikkert en Overtro, i mange Tilfælde er det ikke nogen Overtro, men saa vidt vi jo ogsaa, at der heller ikke er nogen Grund til at klage. Jeg tror, at vi staa os bedst ved at være ærlige over for hinanden, og det er just ud fra saadanne Forudsætninger, at jeg har tilladt mig at komme med denne meget beskedne Antydning. Men jeg kommer nu efter at have klaret disse Udenværker til Hovedindholdet af de Bemærkninger, som jeg fremsatte over for den højtærede Finansminister, og som han sikkert tror, at jeg tillægger en meget større Rækkevidde, end det paa nogen Maade var min Hensigt, at de skulle have. De gik jo ud paa, at Finansloven havde de og de Mangler i den ydre Affattelse, at den ikke var et saa velskabt Barn, som den kunde være, og det er det, man kalder for et Monstrum. Det er et latinsk Ord; det betyder saadan et Væsen, som ikke kommer ganske velskabt til Verden, det er et Monstrum. Det begrundede jeg f. Eks. ved følgende Betragtning — og jeg spørger ærede Medlemmer, ligesom jeg ogsaa tror, at jeg tør rette dette Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om jeg har Ret eller Uret deri — at Finanslovsforslaget er principielt set en uordnet Bunke af enkelte Bilag af de enkelte Ministeriers Bidrag til Finansloven paa en saadan Maade, at de enkelte Ministeriers Budgetter ikke ere udarbejdede efter ensartede Principper paa samme Maade for alle Ministerier, endogsaa hvor det modsatte ikke er paabudt af selve Forholdenes Natur. Det gaar saa vidt, at endogsaa de egentlige Departementsudgifter ere forskellig affattede under de forskellige Ministerier. Hvis den højtærede Finansminister var bekendt med kunsthistorisk Forskning, vilde han vide, at det er netop af den Slags bitte smaa Ting som en Negl, en Klo eller en Fingers Skabning, hvoraf man bedst kan kende, hvorvidt noget saadant finder Sted eller ikke. Jeg skal nævne et andet ganske bestemt Eksempel paa, hvad jeg tænker paa. Under Justitsministeriet finde vi f. Eks. alle de enkelte Jurisdik-

tioner i første Instans opførte med deres Lønninger, og hvor meget der betales af Statskassen dertil. Nu vil jeg atter kunne beskyldes for Uvidenhed, for at jeg ikke kan begribe Sammenhængen dermed. Jo, det begriber jeg saa overmaade godt. Jeg forstaa saa overmaade godt den historiske Sammenhæng dermed, som jo er den, at Loven af 19de Februar 1861 indførte faste Lønninger for juridiske Embedsmænd i første Instans, og det var da ganske naturligt, at man efterhaanden opførte eet for eet de ikke længere sportlønnede Embeder, og endvidere have vi jo en anden lille Lov om de Tilskud, som Kommuner eller andre Institutioner kom til at give til disse Embeder. Det er da ganske naturligt, at Finansudvalgets Medlemmer faa disse Oplysninger, men det er mig fuldstændig umuligt at se, hvorfor vi behøve at besværes med dem i den trykte Finanslov. Ja, det gør for saa vidt heller ikke stor Skade, men det gør den Skade — og det var ogsaa det, jeg tænkte paa — at Finansloven blev meget tykkere, end det var nødvendigt, medens der ved at udelukke saadanne for os ganske ligegyldige Ting kunde blive Plads for adskillige nyttigere Bemærkninger, saaledes at man f. Eks. kunde blive fri for at skulle slaa en halv Snæs Finanslove efter som Hjemmel for forskellige Bevillinger. Jeg tænker f. Eks. paa Kultusministeriet. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at der er enkelte Steder der, hvor man maa gaa tilbage til Finansloven for 1868—69 — den staaar endnu citeret, hvis jeg ikke husker fejl, et eller andet Sted, hvilket ikke er ganske bekvemt for ny Medlemmer og vidner om, at der mangler en ordnende, beskærende, gartnerisk Haand paa Finansloven. Jeg synes ikke, at det er noget ganske urimeligt Ønske. Jeg tror heller ikke, at den højtærede Finansminister vil kunne bestride, at jeg har Ret i, at inden for det enkelte Ministerium findes der en ret betydelig Ophobning af Bevillinger, særlig paa saadanne Ministeriers Omraader, hvor Udgiften paa det ministerielle Budget i væsentlig Grad er Understøttelse af den ene eller den anden Art, fri Bevillinger af den ene eller den anden Art. Jeg nævnte Landbrugsministeriet, og jeg fastholder mit Eksempel. Jeg vil spørge, om man i Virkeligheden gør sig Rede for, paa hvor mange Steder vi f. Eks. skulle søge de Udgifter, som vore Landbrugskon-sulenters Virksomhed medfører, om man her finder det let at finde ud af, hvor megen Understøttelse der f. Eks. betales til det